MGA TALA NG KASAYSAYAN

TUNGKOL SA DEBOSYON AT SA ARKIKONPRATERNIDAD NG KABANAL-BANALANG BIRHENG MARIA, INA NG DIBINANG PROVIDENCIA, TAGAPAGTANGGOL NG MGA KRISTIYANO

§ 1º — ANG MGA PINAGMULAN

Sa lugar kung saan ngayon matatagpuan ang San Carlo ai Catinari sa Roma, nakatayo pa noong simula ng ika-17 siglo ang simbahan ng San Biagio dell'Anello.

Bilang kapalit ng maliit na kapilyang iyon na unang natamo ng mga Barnabita sa Banal na Lungsod, noong ika-26 ng Pebrero 1612, dalawang taon lamang matapos ang kanonisasyon ni San Carlos Borromeo, bantog na Patron ng kanilang Orden, kanilang ipinagdiwang nang maringal ang pagbabasbas sa unang bato ng kasalukuyang templo—isang gusali na marangal sa payak nitong linya at palamuti, at pinapalamutian ng isang kupolang gintong puno ng kagalakan, na sa loob ng Roma ay pumapangalawa lamang sa kupola ni San Pedro.

Ngunit ang debotong Kristiyano na pumapasok dito, matapos ang isang mabilis na sulyap sa kupola na biglang

lilitaw sa mata ng sinumang sumilip sa pasukan ng templo at hindi maiiwasang maakit ang kanyang pansin, at matapos ang nararapat na pagsamba kay Hesus sa Santísimo, ay agad na pupunta sa isang nakatagong sulok, sa gawing kanan ng pangunahing altar, at luluhod upang manalangin sa harap ng isang napakabanal na imahe ng Mahal na Birhen.

“Kakailanganin—tama ang isinulat—ang panulat ng isang artista at ng isang santo upang maipahayag ang tunay na kagandahan, ang makalangit na kariktan, at ang anghelikong biyaya na nakalarawan sa telang ito, kung saan ang kadalisayan ng Birhen ay kahalo ng lambing ng isang Ina.”

Ang Mahal na Birhen ay nakasuot ng isang damit na kulay ube at isang asul na manta; isang magaan at malinaw na belo ang tumatakip sa kanyang ulo at malambing na bumabagsak sa kanyang balikat, habang bahagyang nakatagilid sa kanan. Hawak niya sa kanyang mga bisig ang Banal na Anak at mahigpit niya itong niyayakap sa kanyang kalinis-linisang dibdib, banayad na ibinababa ang kanyang paningin sa kaibig-ibig na mukha ng Batang iyon—ang pinakamaganda sa lahat ng anak ng tao. Anong ganda ang makikita sa pinakadalisay na mga labi ng Ina ng Birhen na bahagyang nakangiti ng isang makalangit na ngiti! Ang isang tao ay mapapahinto, lubos na nabibighani, sa harap ng nakabibighaning Batang ito, na ang maliwanag na mga mata ay nakatuon sa mukha ng kanyang mapagmahal na Ina, wari’y binabasa ang kanyang mga iniisip at hangarin. Ang kamay ng Anak na nakahawak sa kamay ng Ina, hindi ba ito nagpapahiwatig ng banal na pinagmulan ng kapangyarihan ni Maria, ng pagtitiwala at ganap na pagsuko na dapat nating ibigay sa pamamagitan niya? Anong pagkakaugnay ng damdamin, anong banayad na pagiging malapit ng Ina at

Anak ang ipinapakita ng kilos nina Hesus at Maria! (Dubois)
Sa loob na ng dalawang siglo, ang Imang ito ay nakasaksi sa kanyang harapan ng kanyang mga anak, maliit at malaki, nag-iisa o sama-sama, na nakaluhod sa mapagpakumbabang paghingi ng tulong o masidhing pasasalamat. Ang kanyang kasaysayan ay mahigpit na kaugnay sa mismong kasaysayan ng Simbahan.

Noong mga bandang 1664, binalak na ilipat sa itaas na Koro ng bagong Simbahan—kung saan nagtitipon ang mga Relihiyoso para sa panalangin ng komunidad—ang isang milagrosong fresco ng Mahal na Birhen na dinala mula sa unang bahay ng San Pablo sa Piazza Colonna. Ngunit nang ito'y ilagay sa takdang lugar, ang fresco ay nahulog at nabasag. Upang bigyang-bayad ang mga Ama sa ganoong malaking pagkawala, inalok sila ng arkitekto ng isang napakahalagang larawan ng Mahal na Birhen, itinuturing na pinakamahusay na obra ni Scipione Pulzone, tinaguriang *il Gaetano* mula sa kanyang bayang Gaeta, ang Van Dyck ng Roma. Sa harap ng napakadibotong Imang ito, laging taimtim na nanalangin ang mga Ama, at hindi sila nabigo.
Isang natatanging pangyayari ang naganap noong 1626, nang ang isang banal na Relihiyoso ng San Carlo, si P. Biagio Palma (1575–1735), matapos ang isang peregrinasyon sa Loreto—kung saan siya naordinahang pari—upang humingi kay Maria SS. ng mga paraan upang matapos ang Simbahan na matagal nang hindi natatapos, ay biglang napukaw na lumapit kay Kardinal Leni. Sa simula, nakatanggap lamang siya ng magagandang salita. Ngunit pagkaraan ng isang taon, nang mamatay ang Kardinal, laking gulat ng lahat nang mabasa sa kanyang testamento na iniwan niya ang karamihan ng kanyang mga ari-arian para sa pagkumpleto ng San Carlo. Natapos ito sa napakaikling panahon at

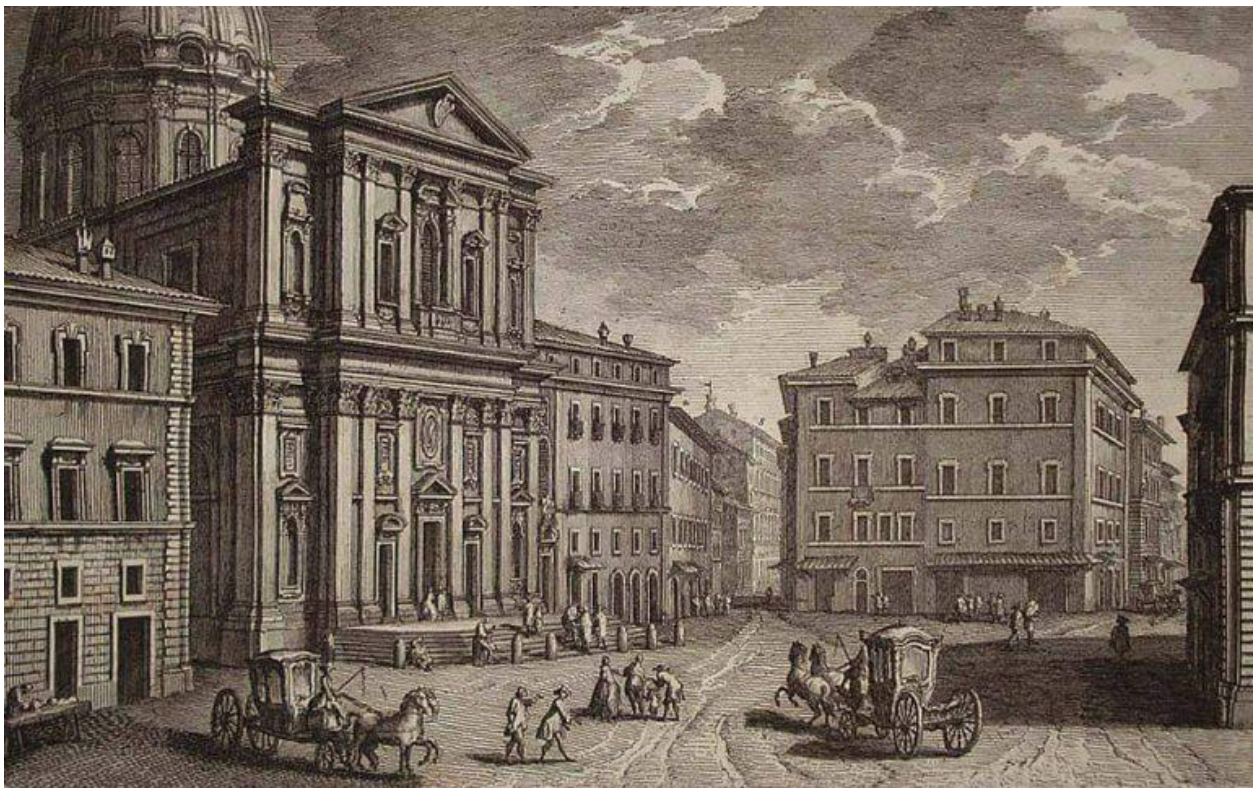

sa kasaganaan na nakikita natin ngayon. Si P. Palma ay nag-iwan ng isang malawak na salaysay ng pangyayaring ito sa mga Archive ng Kolehiyo, upang mapanatili ang alaala nito at maging pampasigla sa lahat na sa oras ng pangangailangan ay lumapit nang may buo at buhay na pananampalataya sa mapagkalingang Ina ng Diyos.

Ang manuskrito ay napunta kay P. Gennaro Maffetti (1670–1740), kura paroko sa loob ng 18 taon ng San Carlo, na matapos basahin ito sa harap ng Imahe ng Mahal na Birhen sa Koro, ay naramdaman ang matinding hangarin na palaganapin ang debosyon sa ganoong mapagpalang Ina, sa pinakamainam na paraan. Kaya't agad siyang nagpagawa ng isang tumpak na kopya ng parehong Imahe (tila ginawa ng isang mapagpakumbabang kapatid Barnabita, si Pietro Valentini), at noong 1732, marahil sa ika-13 ng Hulyo, inilagay ito sa isang maliit na pasilyo sa pagitan ng presbitero ng pangunahing altar at ng kapilya ni Santa Cecilia. Ang kaakit-akit na anyo ng Birhen at ang kalambingan ng titulong idinugtong dito—*Mater Divinae Providentiae*—ay labis na nakapag-antig at nagpasigla ng kabanalan ng mga mananampalataya. Ang mga biyaya at pabor na natanggap mula noon kay Maria ay nagpakita kung gaano kalugod-lugod sa Kabanal-banalang Birhen ang pagtawag sa kanya sa ilalim ng gayong titulo.

Ang maliit at payak na pasilyo ay mabilis na naging isang marangyang santuwaryo, puspos ng mga *ex voto* at pinalamutian ng mga pintura at ginto. Noong mismong ika-13 ng Hulyo 1732, ikaanim na Linggo pagkatapos ng Pentecostes, kung kailan ipinapaalala sa Ebanghelyo ang milagro ni Hesus na sa pamamagitan ng limang tinapay ay nakapagpakain ng limang libong tao, isang maliit na kapistahan ang unang idinaos; at noong ika-10 ng Hulyo 1735, ito'y inulit nang may dakilang kasolemnidad at ipinasyang gawin ito taun-taon.

Noong 1742, itinayo ang altar na iyon, sa harap ng kung saan hindi lamang isang walang-hangganang dami ng bayan at ng mga pari, kundi pati na rin ang mga prinsipe at hindi lamang isa sa mga pinakadakilang Papa na nakaupo sa luklukan ni San Pedro, ay nagpugay. At ang debosyon at katanyagan ng kahanga-hangang Imahe ay hindi nanatili sa loob lamang ng Roma; dinala rin ito sa malalayong bansa, at dumarating ang mga tao, kahit nakayapak, sa debotong peregrinasyon patungo sa Simbahan ng San Carlo upang igalang ang Ina ng Providencia, na ang unang handog kay Maria ay ang pagkakasundo ng kanilang mga puso sa kanyang Banal na Anak sa Sakramento ng Kumpisal.

---

§ 2º — ANG ARKIKONPRATERNIDAD

Upang gawing mas mabunga at matatag ang ganitong kabanalan, si Papa Benedicto XIV, sa pamamagitan ng isang *Breve* noong ika-25 ng Setyembre 1744, ay nagtatag ng isang banal na samahan sa ilalim ng titulo ng "Kapatiran ng Ina ng Dibinang Providencia", at pinayaman ito ng maraming indulhensiya.

Wala pang umiiral na Kapatiran sa Roma noon na nakaugnay sa tanyag na konfederasyon ng ating Panginoong Tagapagtanggol (*Nostra Signora Ausiliatrice*) na itinatag noong ika-18 ng Agosto 1684 sa simbahan ni San Pedro sa Munich ng Bavaria ng Papa

Inocencio XI, pagkatapos ng bantog na tagumpay laban sa mga Turko sa ilalim ng mga pader ng Vienna.

Ngunit, dahil sa sobrang layo, napakahirap sumali sa ganoong banal na samahan. Kaya ang mga Barnabita ay nagsumite ng mga kahilingan kay Papa Gregorio XVI upang idugtong sa kanilang banal na Imahe ang titulo ng "Tagapagtanggol ng mga Kristiyano". Natanggap nila ang biyayang ito sa pamamagitan ng isang reskripto ng Kagalang-galang na Kardinal Vikario Placido Zuria noong ika-10 ng Marso 1834.

Makaraan ang limang taon, ang parehong Kataas-taasang Pontífice ay nagpakita muli ng mas dakila at mas solemne na pabor sa ating Santuwaryo, nang sa pamamagitan ng isang *Breve* noong ika-16 ng Hulyo 1839 ay itinaas ang umiiral nang Kapatiran sa antas ng Arkikonpraternidad, na may lahat ng karapatan at pribilehiyo na nauna nang iginawad ng kanyang mga Predecesor sa kapatiran ng Munich ng Bavaria at sa Confederación del Santo Amore de María Auxiliadora sa Pisa. Ipinagkaloob din niya sa Heneral na Superyor ng mga Barnabita, magpakailanman, ang kapangyarihang mag-ugnay sa alinmang panig ng mundo ng iba pang mga samahang itinatag sa ilalim ng parehong panawagan.

Sa gayon, ang Arkikonpraternidad ng Ina ng Dibinang Providencia ay mabilis na lumaganap sa lahat ng dako, at hanggang sa kasalukuyan ay umiiral ang mga Kapatirang kaanib dito at nakikibahagi sa lahat ng kanyang mga pribilehiyo at indulhensiya, hindi lamang sa Italya kundi sa lahat ng bahagi ng mundo.

§ 3º — ANG MGA DAKILANG GUNITA

Nagkaroon, gayunman, ng isang lubhang nakalulungkot na pangyayari: ang sagradong Imahe, na pinayaman ng maraming alahas at mahahalagang palamuti na inihandog ng kabanalan ng mga mananampalataya, ay ninakaw ng kamay ng isang lapastangan noong ika-13 ng Pebrero 1839. Subalit, gaya ng karaniwang nangyayari, sa halip na mabawasan ang kanyang debosyon, ito'y lalo pang lumago. Nang kumalat ang balita ng pagnanakaw, iisa ang naging adhikain ng lahat ng deboto: ang bukas-loob na pag-aayos sa Inang Birhen mula sa nasabing insulto, sa pamamagitan ng pagbabalik sa kanyang kapilya ng mga palamuting hindi na kailanman muling mananakaw.
Nangalap ang mga Barnabita ng masaganang limos upang maipanumbalik ang napakahinahong kapilya sa pinakamarangal na anyo. Di nagtagal ay sinimulan ang gawain, na isinagawa nang may kasiningan at karangyaan ng mga palamuti, anupa't nabawasan ang panghihinayang sa kasikipan ng lugar. Kaya noong ika-7 ng Nobyembre 1841, muling binuksan ang kapilya, puspos ng ginto at mga mahalagang marmol; at ang Kagalang-galang na Kardinal Luigi Lambruschini, isang Barnabita, ay nagkonsagra nang maringal sa bagong altar. Ang Santuwaryo ng Mahal na Birhen ng Providencia ay laging tinatamasa ang natatanging pagkiling ng mga Kataas-taasang Papa. Si Benedicto XIV ay bumibisita roon taun-taon at nag-aalay ng masaganang mga handog kay Maria. Si Pio VII, noong ika-2 ng Pebrero 1815, pagkilala sa kanyang pagkakautang kay Maria sa kanyang pagbabalik sa Lungsod na Walang Hanggan mula sa kanyang pagkatapon sa Pransiya, ay dumating sa simbahan ng San Carlo; at matapos ipagkaloob sa napakaraming tao ang bendisyon ng Kabanal-

banalang Sakramento, siya'y nagpatirapa sa kapilya sa harap ng milagrosong Imahe at, bilang tanda ng pasasalamat, idineklara itong altar na may pribilehiyo araw-araw at magpakailanman.

Si Pio IX, na noong kabataan niya, sa ilalim ng paggabay ng P. Luigi Lambruschini—na naging kardinal at kalihim ng Estado—ay naglilingkod sa mga banal na gawain sa ating simbahan ng San Carlo, at na ginugol din ang kanyang mga unang taon bilang pari sa lilim ng Santuwaryo ng Mahal na Birhen ng Divina Providencia nang siya'y naging direktor ng abang Hospicio de Tata Giovanni, ay hindi kailanman pinalampas ang pagkakataon upang ipahayag ang kanyang tapat na debosyon sa kilalang Auxiliadora de los Cristianos. Makailang ulit niyang binisita ito at nagdasal ng mga Litanias Lauretanas kasama ang bayan, ipinagkakaloob ang 300 araw na indulhensiya sa lahat ng mga magdarasal nito sa hinaharap (ika-7 ng Setyembre 1855); at noong ika-7 ng Nobyembre 1861, nang muling buksan sa kulto ang simbahan matapos ang magagarbong gawain ng pagpapanumbalik, siya mismo ang nagdiwang ng Banal na Misa sa pangunahing altar, kung saan ipinakita ang kagalang-galang na Imahe sa taunang pista, at pagkatapos ay iniwan niyang kaloob ang parehong mga kasangkapang sagrado na kanyang ginamit sa pagdiriwang ng Banal na Sakripisyo.

Sa ilalim ng pontipikado ni León XIII, at sa kahilingan ng ating mga Ama, ang Kagalang-galang na Kapitulo ng Vaticano, na may karapatan na magdeklara at magdiwang ng koronasyon ng mga Imahe ni Maria na sa Roma ay tinatanggap ang pinakamatanda at pinakapanglahatang debosyon, ay nag-utos ng maringal na koronasyon ng ating kahanga-hangang Imahe. Ito ay naisakatuparan nang may napakadakilang seremonya at pangkalahatang kagalakan noong ika-11 ng Nobyembre 1888. Ang mismong Sumo Pontífice rin (Dekreto ng Sagradong Kongregasyon ng mga Rito, ika-14 ng Nobyembre 1888) ay nagkaloob ng sariling Misa at Opisyo ng Mahal na Birhen, Ina ng Divina Providencia, at itinaas ang kanyang kapistahan sa dobleng ritong una klaseng antas.

Si Pio X, na may iginagalang na alaala, at may nakasabit na kopya ng Imahe ng ating Mahal na Birhen sa kanyang silid-tulugan, ay kumilala, nagpatibay, at nagpalawak sa mga indulhensiya, mga pribilehiyo, at mga indulto na iginawad ng kanyang mga hinalinhan sa Archicofradía; ipinagkaloob niya ang sariling Misa votiva para sa lahat ng Sabado ng taon sa punong-tanggapan ng Archicofradía; inaprubahan ang sariling eskapularyo ng Ina ng Divina Providencia at pinayaman ito ng natatanging indulhensiya.

Sa wakas, maging ang marangal na kasalukuyang Papa, si Pio XI, sa isang mapagmahal na pagdinig na ibinigay sa mga parokyano ng San Carlo ai Catinari sa Roma noong ika-5 ng Mayo ng kasalukuyang taon 1932, ay hindi nakalimot na magsalita tungkol sa ating «Minamahal na Ina ng Providencia, ng Providencia na marahil ay kailanman hindi pa nadama nang kasing-tindi, kasing-apresyado, at kasing-masidhi tulad ngayon».

§ 4º — ANG IKALAWANG TITULO NG «TAGAPAGTANGGOL NG MGA KRISTIYANO»

Matapos nating sabihin kung ano ang pinagmulan at ang naging pag-unlad ng debosyon sa Roma sa Imahe ni Maria, na pangunahing kinikilala sa ilalim ng titulo ng Ina ng Dibinang Providencia, magbibigay tayo ngayon ng ilang tala tungkol sa isa pang titulo na idinagdag dito ng Kataas-taasang Pontipice Gregorio XVI, ang Tagapagtanggol ng mga Kristiyano.

Noong 1683, habang ang mga Turko ay may makapangyarihang hukbo na mahigpit na kinukubkob ang Vienna, kabisera ng Austria, at binabantaan ng pagbagsak hindi lamang ang imperyong iyon kundi pati na rin ang lahat ng bansang Katoliko, isang banal na paring Kapusino, na may malaking sigasig na nangangaral sa parokya ni San Pedro sa Munich ng Bavaria, ay buong lakas na nanawagan sa mga mananampalataya ng lungsod na ito na maglagak ng kanilang sarili sa ilalim ng pagkupkop ng Mahal na Birhen. Siya, sa ilalim ng titulo ng Ating Mahal na Inang Tagapagtanggol (Nostra Signora Ausiliatrice), ay matagal nang iginagalang sa simbahan na may parehong pangalan, upang sa pamamagitan Niya ay makamtan ang pagliligtas ng mga bansang Kristiyano mula sa pang-aabuso ng mga Otomano.

Isang napakalaking karamihan ng mga deboto ang nagtipon sa harap ng kagalang-galang na Imahe, at sa pamamagitan ng masigasig na panalangin at luha ay kanilang naantig ang pusong-inang mapagkalinga ng Birhen. Kaya natamo nila ang pinakahihintay na pagliligtas ng Vienna at ang ganap na pagkatalo ng mga hindi mananampalataya-ang mananalakay.

Si Maximiliano, ang Elektor ng Bavaria, na siyang namuno sa isang bahagi ng hukbong Kristiyano, nang malaman ang mga pangyayaring naganap sa kabisera ng kanyang elektorado, ay humiling sa Kataas-taasang Pontipice Inocencio XI na magtatag ng isang banal na konfederasyon bilang pagalaala sa ganoong kahanga-hangang pangyayari. Mabait na pinahintulutan ng Kanyang Kabanalan ang kahilingang ito sa pamamagitan ng isang Bula noong ika-18 ng Agosto 1684, at pinayaman ng iba't ibang indulhensiya ang bagong Kapatiran. Kaya't noong ika-8 ng Setyembre ng sumunod na taon, habang ang Elektor ay muling kinukubkob ang lungsod ng Buda, ang tanyag na Kapatiran ay itinayo nang maringal sa nabanggit na simbahan, na dinaluhan ng pambihirang dami ng mga deboto.

Hindi nakapagtataka na ang isang napakakapaki-pakinabang na institusyong ito ay mabilis na lumaganap sa buong mundong Katoliko, at ang balita nito ay madaling nakarating sa ating Italya. Gayunman, dahil sa layo ng mga lugar, hindi madaling matugunan ang banal na hangarin ng napakaraming mababuting Kristiyano na nais maging kaanib ng bagong Konfederasyon. Kaya si Kanyang Kabanalan Pio VI ay nagbigay pahintulot sa mga taga-Pisa na maitatag ang Kapatiran ng Banal na Pag-ibig kay Maria SS. Tagapagtanggol, na dapat ituring na kaisa ng nasabing kapatiran sa Munich, na may kapwa pakikibahagi sa mga pribilehiyo at espirituwal na mga biyaya.

Pagkaraan nito, nang lalong makita ang mabisa at lumalaganap na debosyong ito sa Mahal na Birhen, itinatag ng Kataas-taasang Pontipice Pio VII ang kanyang kapistahan tuwing ika-24 ng Mayo, at inaprubahan niya ang Misa at Opisyo sa ilalim ng titulo ng Dakilang Ina ng Diyos, Auxilium Christianorum (Tagapagtanggol ng mga Kristiyano).✠

NOTA

Mga pribilehiyadong altar ng Simbahan ng San Carlo ai Catinari sa Roma:

- Bukod sa altar ng Mahal na Birheng Ina ng Providencia, ang pangunahing altar at ang altar ng Kabanal-banalang Pagbabalita (Annunziata) ay pribilehiyado magpakailanman, na tinatamasa ang mga espesyal na pribilehiyo bilang isang *altar Gregoriano*.
- Ang altar ni Santa Ana ay pribilehiyado tuwing lahat ng Martes ng taon at tuwing Araw ng mga Patay kasama ang Oktaba.
- Ang altar ni San Biagio ay pribilehiyado nang "pitong taon."

Sa pagbisita sa pitong iba pang altar ng nasabing simbahan tuwing ikatlong Linggo ng bawat buwan, makakamtan ang parehong indulhensiya gaya ng sa pagbisita sa pitong pribile-hiyadong altar ng San Pedro.

Dagdag pa rito, lahat ng altar ay nagiging pribilehiyado sa panahon ng Banal na Apatnapung Oras (SS. Quarantore), ayon sa pahintulot ni Papa Pio VII (Reskripto, ika-10 ng Mayo 1807).

Hinango mula sa aklat:

Vade Mecum ng mga Deboto ng Mahal na Birhen, Ina ng Dibinang Providencia, Tagapagtan-ggol ng mga Kristiyano
Roma – San Carlo ai Catinari, 1932 – sa Ikalawang Sentenaryo

Nulla osta para sa paglimbag:
P. GIUSEPPE M. CARFORA, Barnabita, Delegado, Roma, 6 Nobyembre 1932

Imprimatur:
Ex Vicariatu Urbis, 7 Nobyembre 1932
† JOSEPH PALICA, Arsobispo ng Philippensis, Vicesgerens